

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a členov senátu JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci oprávneného **I., spol. s r.o.**, so sídlom v M., proti povinnému **R., a.s.**, so sídlom v K., zastúpenému JUDr. G., advokátkou so sídlom v K., **pre vymoženie 2 186 282,60 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde K. II pod sp. zn. 49 Er 3142/2006, na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu Košice II z 19. februára 2007 č.k. 49 Er 3142/2006-76, takto

r o z h o d o l :

Mimoriadne dovolanie **z a m i e t a .**

Oprávnenému nepriznáva náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice II na základe návrhu oprávneného udelil súdnemu exekútorovi JUDr. J., Exekútorský úrad M., poverenie na vykonanie exekúcie voči povinnému označenému ako R., a.s., K., IČO: X., a to na základe exekučných titulov, ktorými boli:

1. rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 3. júna 2002 č.k. 3 Cb 365/99-149, ktorým bolo žalovanému R., spol. s r.o., P. uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému 2 186 282,60 Sk s 0,5 % úrokom za každý deň omeškania od 20. marca 1998 do zaplatenia, ako aj nahradiť trovy konania vo výške 93 750 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (povinnosť teda bola uložená inému subjektu ako povinnému označenému v exekučnom konaní). Voči žalovanému v 2. rade označenému ako R., a.s., K. bolo konanie uvedeným rozsudkom krajského súdu zastavené.
2. rozsudok Okresného súdu Košice II z 25.októbra 2004 č.k. 12 C 952/2002-64, v ktorom bol označený ako žalovaný v 1. rade R., s.r.o., K. a žalovaný v 2. rade R., a.s., K.. Uvedeným rozsudkom bolo určené, že zmluva o nepeňažnom vklade vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam uzavretá medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade, na ktorej došlo k overeniu podpisov na Notárskom úrade JUDr. M. v K. pod č. O. a na základe ktorej malo dôjsť k prevodu v zmluve označených nehnuteľností na žalovaného v 2. rade, a to vkladom nehnuteľností žalovaného v 1. rade do jeho majetku – je právne voči žalobcovi I., s.r.o., M. (oprávnenému) neúčinná.

Súdny exekútor v konaní sp. zn. Ex 4014/2006 vydal dňa 30. novembra 2006 upovedomenie o začatí exekúcie na vymożenie sumy 2 186 282,60 Sk s príslušenstvom, trovami konania a trovami exekúcie, to odpísaním z účtu v konaní označeného ako povinná osoba: R., a.s., K., IČO: X. (ďalej označovaný len ako „povinný“).

Proti upovedomeniu o začatí exekúcie podal povinný námietky, ktoré Okresný súd Košice II uznesením z 19. februára 2007 č.k. 49 Er 3142/2006-76 (IČS: X.) zamietol. Zamietajúce uznesenie súd odôvodnil tým, že povinný sa stal vlastníkom nehnuteľností, ktoré v snahe ukrátiť veriteľa na neho previedla obchodná spoločnosť R., s.r.o., K., P., ktorá bola rozsudkom zaviazaná na zaplatenie sumy 2 186 282,60 Sk s príslušenstvom a trovami konania, o preto má veriteľ voči tomu, kto mal z takéhoto úkonu prospech, právo požadovať uspokojenie pohľadávky z toho, čo odporovateľným úkonom ušlo. Podľa záverov súdu nie je preto námietka

o nesprávnom spôsobe exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu námietkou, ktorá by spôsobovala neprípustnosť exekúcie. Naviac, exekučný príkaz je procesným úkonom exekútora, ktorým sa začína vlastné vykonávanie exekúcie a ak súdny exekútor zistí, že spôsobom uvedenom v upovedomení o začatí exekúcie nedošlo k vymoženiu pohľadávky, upresní spôsob vykonávania exekúcie podľa § 53 písm. f/ Exekučného poriadku.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky vyhovel podnetu povinného a mimoriadnym dovolaním napadol uvedené uznesenie okresného súdu. Podľa jeho názoru bol týmto rozhodnutím porušený zákon, a preto ho žiadal zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie. Poukázal na nesprávny záver okresného súdu pri aplikácii ustanovení § 37 ods. 1, § 37 ods. 3, § 41 Exekučného poriadku v spojení s ustanovením § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka. Tvrdil, že v konaní nebolo preukázané, že na povinného prešla povinnosť uložená rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 3. júna 2002 č.k. 3 Cb 365/99-149, ktorým bolo žalovanému R., s.r.o., P. uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému 2 186 282,60 Sk s 0,5 % úrokom za každý deň omeškania od 20. marca 1998 do zaplatenia, ako aj nahradiť trovy konania vo výške 93 750 Sk. Uvedenú povinnosť pritom nebolo možné založiť ani rozsudkom, ktorým bola určená ako právne neúčinná zmluva o prevode majetku dlžníka na tretiu osobu podľa ustanovení § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka. Takto vyhlásená neúčinnosť zmluvy iba umožňuje veriteľovi požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto majetku prospech.

Oprávnený sa k mimoriadnemu dovolaniu nevyjadril. Povinný označil mimoriadne dovolanie za opodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. a § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie nie je opodstatnené.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 37 ods. 1, 3 veta prvá zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor. Proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41.

Exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok (§ 41 ods. 1 Exekučného poriadku).

V danom prípade pre určenie, či došlo k prechodu práva alebo povinnosti z exekučného titulu na iný subjekt je rozhodujúce znenie ustanovenia § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech. Z citovaného ustanovenia je zrejme, že okrem vyhlásenia neúčinnosti právneho úkonu voči veriteľovi, ustanovenie dáva veriteľovi právo: a/ požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, b/ ak to nie je možné, veriteľ má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech.

Z vyššie uvedeného (pod bodom a/) je teda zrejmé, že veriteľ má právo na uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo ušlo z dlžníkovho majetku. To, čo ušlo z dlžníkovho majetku však nemožno zužovať len na predmet právneho úkonu, ktorý bol vyhlásený za právne neúčinný, ale treba pod ním rozumieť majetkové hodnoty, ktoré z majetku dlžníka ušli.

V danom konaní bol preukázaný zákonný prechod práva (pred podaním návrhu na exekúciu) na povinného. Preto veriteľ (oprávnený) sa môže domáhať plnenia priamo voči osobe, ktorá nadobudla od dlžníka majetkové práva, pričom samotná exekúcia nie je viazaná na uspokojenie pohľadávky z predaja nehnuteľností, ale k jej uspokojeniu môže dôjsť aj z iných majetkových hodnôt povinného. Ak by povinný majetkové hodnoty, na ktoré bol dlžník zaviazaný už nemal, oprávnenému by vznikol (v zmysle bodu b/ vyššie) zákonný nárok na náhradu voči tomu, kto mal z úkonu prospech. Iný výklad by bol v rozpore s účelom ustanovenia § 42b Občianskeho zákonníka, t.j. umožniť veriteľovi, ktorý má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, túto uspokojiť z majetku (vecí, práv, iných majetkových hodnôt), ktoré ušli dlžníkovi v dôsledku odporovateľného úkonu.

Z uvedených dôvodov sa dovolací súd nestotožnil s dôvodmi mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora, a preto mimoriadne dovolanie smerujúce proti uzneseniu okresného súdu, ktoré nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), zamietol (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 1 O.s.p.).

Oprávnenému, ktorý mal v konaní o mimoriadnom dovolaní úspech, nepriznal dovolací súd náhradu trov tohto konania, lebo v konaní o mimoriadnom dovolaní nepodal návrh na náhradu trov tohto konania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 4 O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2008

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: